

Knjiga proroka Daniela - broj dvadeset

Daniel i Otkrivenje: razotkrivanje proročkoga tkanja uspona i pada kraljevstava

Jeff Pippenger

2023-12-15

Sestra White često ističe da se proročke pouke koje je potrebno razumjeti prikazuju usponom i padom kraljevstava.

„Iz uspona i padova narodâ, kako su jasno prikazani u knjigama Daniela i Otkrivenja, trebamo naučiti koliko je bezvrijedna puka izvanjska i svjetovna slava. Babilon, sa svom svojom moći i veličanstvom, kakvo naš svijet od tada više nikada nije vidio, — moći i veličanstvom koji su se ljudima onoga doba činili tako postojanima i trajnim, — kako je potpuno iščeznuo! Kao ‘cvijet trave’, propao je. Jakov 1,10. Tako je propalo i medo-perzijsko kraljevstvo, i kraljevstva Grčke i Rima. I tako propada sve što nema Boga za svoj temelj. Samo ono što je povezano s Njegovom namjerom i izražava Njegov karakter može opstati. Njegova su načela jedine postojeće stvari koje naš svijet poznaje.” Proroci i kraljevi, 548.

„Uspon i pad” kraljevstava koja su predstavljena u knjigama Daniela i Otkrivenja središnja su točka ispravnog pristupa proučavanju proročanstva. Pad Babilona predočen je padom Nimrodova Babela u jedanaestom poglavlju Postanka. Zatim, u petom poglavlju Daniela, Babilon ponovno pada. Povijest papinstva, njegova uspona na vlast godine 538. i njegova kasnijeg pada 1798. godine, također predočava konačni pad Babilona, jer je papinska vlast u proročkom smislu duhovni Babilon. Papinstvo je palo 1798. godine, a osamnaesto poglavlje Otkrivenja izlaže njegov konačni pad. U jedanaestom poglavlju Daniela, u četrdeset i petom retku, papinstvo, ondje predstavljeno kao kralj sjevera, dolazi svome kraju i nema nikoga da mu pomogne. To se događa kada prestane vrijeme milosti, jer četrdeset i peti redak jedanaestog poglavlja i prvi redak dvanaestog poglavlja predstavljaju istu povijest.

I postaviti će šatore svoje palače između mora na slavnoj svetoj gori; ali će doći svome svršetku, i nitko mu neće pomoći. I u ono će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji stoji za sinove tvoga naroda; i nastat će vrijeme tjeskobe kakve nije bilo otkako je naroda pa do toga vremena; i u ono će vrijeme tvoj narod biti izbavljen, svaki koji se nađe zapisan u knjizi. Daniel 11:45, 12:1.

Poruka drugoga anđela strukturirana je na činjenici da je Babilon pao dvaput. Doslovni Babilon, predstavljen Nimrodom i Baltazarom, pao je dvaput, a duhovni Babilon pao je 1798. godine te ponovno pada kada se zaključi vrijeme ljudske kušnje.

I za njim pođe drugi anđeo govoreći: Pade, pade Babilon, grad veliki, jer je vinom gnjeva bluda svojega napojio sve narode. Otkrivenje 14,8.

Ponavljanje pada Babilona u vijesti drugoga anđela pruža proročko opravdanje za poistovjećivanje udvostručenja riječi i izraza unutar Svetoga pisma kao simbola združenih poruka drugoga anđela i

Ponoćnoga poklika. Ono također podupire načelo koje je prepoznala sestra White, prema kojem se proučavanje proročanstva temelji na usponu i padu kraljevstava prikazanih u knjigama Daniela i Otkrivenja. Ono predočuje pojam da, kako bi razumio pad Babilona, proučavatelj proročanstva mora sabrati sve padove Babilona, „redak na redak“, kako bi utvrdio ispravnu proročku poruku o konačnom padu Babilona.

Dvostruki pad Babilona u poruci drugoga anđela temelji se na proročkom pravilu koje utvrđuje da se istina potvrđuje svjedočanstvom dvaju svjedoka. Udvajanje pada Babilona unutar poruke predstavlja proročku metodologiju koja je u Bibliji prepoznata kao kasna kiša. Ta sveta metodologija, koja jest kasna kiša, primjena je dovođenja različitih proročkih linija zajedno, „redak na redak“. Kada je primjenjuje proučavatelj proroštva, ta metodologija uspostavlja „poruku“ kasne kiše. Poruka kasne kiše, koja se uspostavlja primjenom te svete metodologije, potom se objavljuje u združenim proročkim povijestima drugoga anđela i Ponoćnoga poklika. To je bilo istinito u povijesti pokreta prvoga anđela, a istinito je i danas, u povijesti pokreta trećega anđela.

Četvrto i peto poglavlje knjige proroka Daniela predstavljaju crtu povijesti koja obuhvaća uspon i početak Babilona, prikazan po Nabukodonozoru u četvrtom poglavlju, a zatim pad i završetak Babilona, prikazan po Baltazaru u petom poglavlju. Zajedno tvore jednu proročku crtu. Proročku crtu koju tvore ta dva poglavlja treba položiti preko Daniela od prvoga do trećega poglavlja kako bi se uspostavila poruka poznoga dažda.

Dva poglavlja prikazuju pad i ponovno uzdignuće Nabukodonozora te pad i uništenje Baltazara, te stoga prikazuju pad Babilona na početku i na kraju niza. Proročki niz oblikovan tim dvama poglavljima ustrojen je na tome da Babilon pada, uzdiže se, a zatim ponovno pada. Sama ta činjenica pokazuje da ta dva poglavlja predstavljaju poruku drugoga anđela. Ta dva poglavlja predstavljaju povijest zvijeri iz zemlje iz Otkrivenja trinaest, a u toj se povijesti poruka drugoga anđela i Ponoćni poklič proglašavaju dvaput.

Stoga ćemo, prije nego što započnemo s razmatranjem četvrtoga i petoga poglavlja Daniela, utvrditi svetu metodologiju koja je pozna kiša, a zatim ćemo, primjenjujući tu metodologiju, utvrditi poruku pozne kiše.

Značajan orijentir u povijesti prvoga i drugoga anđela bila je metodologija predstavljena pravilima Williama Millera za proročko tumačenje. Tim su se pravilima ljudi služili kako bi prepoznali poruku Ponoćnoga poklika, a ta je poruka za tu povijest bila poruka kasne kiše. Značajan orijentir u povijesti trećega anđela jest metodologija predstavljena kao „Proročki ključevi“. Ta se pravila trebaju rabiti zajedno s pravilima Williama Millera kako bi se prepoznala poruka Ponoćnoga poklika u našoj sadašnjoj povijesti, a poruka koja se sada uspostavlja tim pravilima jest poruka kasne kiše posljednjih dana. Millerova pravila predstavljaju ranu kišu u proročkoj povijesti zvijeri iz zemlje, a ta pravila sjedinjena s „Proročkim ključevima“ predstavljaju kasnu kišu u proročkoj povijesti zvijeri iz zemlje.

Kasna kiša jest metodologija kojom se služi da bi se proizvela poruka. Ima onih koji su prevareni jer traže iskustvo kasne kiše, a da prije toga ne traže poruku koja proizvodi to iskustvo. Pentekostne crkve kršćanstva jasan su primjer te prijevare. Ista takva vrsta zastranjenoga

usmjerenja dostupna je onima koji doista traže poruku kasne kiše, ali odbijaju tražiti metodologiju koja prepoznaje i uspostavlja poruku kasne kiše. Bez ispravne metodologije ispravna poruka ne može biti prepoznata. Bez ispravne poruke ispravno iskustvo nemoguće je.

Značenje ove biblijske činjenice većina ne prepoznaje, jer nikada nisu razmotrili mogućnost da postoji jedan ispravan način proučavanja Biblije i mnogi pogrešni načini proučavanja Biblije. Pogrešan način proučavanja Biblije, koji se daleko najčešće odabire, jest uzdati se u mišljenja drugih ljudi o tome što Biblija naučava. To je među ljudima toliko uobičajena pojava da svaka crkva ustrojava sustav kako bi odgovorila na tu lažno opaženu potrebu svojih stada. Ta lažna potreba proizvodi lažno djelo uspostavljanja sustava vođa koji se označuju kao duhovni stručnjaci za biblijsko razumijevanje, koji će ispravno usmjeravati razumijevanje neobučenoga stada. Biblija doista određuje vrlo uređen sustav za ustroj crkve, koji uključuje starješine, proroke i učitelje, ali Biblija nikada ne odobrava izopačenje crkvenoga ustroja koje proizvodi sustav vođa zaređenih da određuju što jest, a što nije istina, i potom tko jest, a tko nije heretik.

Nastoj se pokazati prokušan pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji ispravno razlaže riječ istine. 2 Timoteju 2,15.

Crkveni vođa treba opominjati, ukoravati, poučavati i čuvati od lažnih nauka i onih koji promiču lažne nauke, ali svatko od nas treba se „truditi da se pokaže“ „prokušan pred Bogom“, tako da „ispravno upravlja riječju istine“. Čineći to, moramo poznavati metodu koju Biblija prepoznaje kao ispravan način pravilnoga razlučivanja riječi istine. Knjiga Izaijina iznosi ta pitanja u kontekstu pozne kiše, stoga ćemo ondje i započeti.

U onaj dan Gospod će svojim mačem ljutim i velikim i silnim kazniti levijatana, zmiju hitru, čak levijatana, onu vijugavu zmiju; i ubit će zmaja koji je u moru. U onaj dan pjevajte joj: Vinograd crvenoga vina. Ja, Gospod, čuvam ga; zalijevat ću ga svakoga časa; da ga tko ne bi ošteti, čuvat ću ga noću i danju. Gnjeva nema u meni: tko bi mi u boju postavio drač i trnje? Prošao bih kroz njih, sve bih ih zajedno spalio. Ili neka se uhvati moje snage, da sa mnom sklopi mir; sklopit će sa mnom mir. Učinit će da oni koji dolaze od Jakova puste korijen; Izrael će procvasti i pupati te ispuniti lice svijeta plodom. Je li ga udario kao što je udario one koji su njega udarali? Ili je on ubijen prema pokolju onih koji su od njega pobijeni? Mjerom, kad izbija, ti ćeš se s njime parbiti; on zaustavlja svoj oštri vjetar u dan istočnoga vjetra. Stoga će se ovime očistiti Jakovljeva krivnja; i sav je to plod ukloniti njegov grijeh: kad sve kamenje žrtvenika učini kao vapneno kamenje razbijeno u komade, gajevi i likovi neće više stajati. Ipak će utvrđeni grad biti pust, prebivalište napušteno i ostavljeno kao pustinja: ondje će tele pasti, ondje će ležati i obrstiti njegove grane. Kad se njegove grane osuše, bit će odlomljene: žene dolaze i pale ih; jer to je narod bez razuma; zato im se neće smilovati onaj koji ih je načinio, i onaj koji ih je oblikovao neće im iskazati milosti. I dogodit će se u onaj dan da će Gospod ovršiti žetvu od korita Rijeke do potoka egipatskoga, a vi ćete biti sabrani jedan po jedan, o sinovi Izraelovi. I dogodit će se u onaj dan da će se zatrubiti u veliku trubu, i doći će oni koji bijahu na izmaku u zemlji Asirije, i prognanici u zemlji egipatskoj, te će se klanjati Gospodu na svetoj gori u Jeruzalemu. Izaija 27,1–13.

U prethodnim smo se člancima opetovano bavili „znakom“ koji se podiže kako bi se pozvala druga Božja djeca da izađu iz Babilona. Posljednji redak dvadeset i sedmog poglavlja Izaije govori o djelu toga znaka kada kaže: „velika će truba zatrubiti, i doći će oni koji bijahu spremni poginuti u zemlji asirskoj.“ Asirija je simbol Babilona u posljednjim danima, a oni koji u tom retku čuju poruku upozorenja da izađu iz Babilona dolaze i klanjaju se s onima koji su prikazani kao sto četrdeset i četiri tisuće, a koji su proročki smješteni na „svetoj gori u Jeruzalemu.“

Redak kaže: „i dogodit će se u onaj dan.“ „Onaj dan“, koji je dan kada drugi glas iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja poziva drugu Božju djecu iz Babilona, okvir je čitavog poglavlja. Drugi glas iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja više u vrijeme nedjeljnog zakona, kada se bludnica iz Tira spominje.

I začuh drugi glas s neba gdje govori: Iziđite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala. Jer grijesi njezini dopriješe do neba, i Bog se spomenu njezinih bezakonja. Otkrivenje 18,4.5.

Dvadeset i sedmo poglavlje Izaije započinje označavanjem istoga dana kojim poglavlje i završava, kad kaže: „U onaj će dan Gospod svojom žestokom i velikom i snažnom sabljom kazniti levijatana, zmiju hitru, levijatana, onu krivudavu zmiju; i ubit će zmaja koji je u moru.“

U vrijeme nedjeljnog zakona Božji izvršni, odmazdni sud započinje nad kraljevstvima zmaja (Ujedinjeni narodi), zvijeri (papinstvo) i lažnog proroka (Sjedinjene Države). U vrijeme nedjeljnog zakona lažni prorok biva oboren kao šesto kraljevstvo biblijskog proroštva, a nacionalni otpad proizvodi nacionalnu propast. Nedjeljni zakon jest trenutak u kojem Božji izvršni sudovi počinju padati na zmaja, koji je Sotona (i čije je zemaljsko kraljevstvo predstavljeno kao zmaj), na zvijer i na lažnog proroka. To je postupna kazna, koja započinje nedjeljnim zakonom. Početak i završetak dvadeset i sedmog poglavlja Izaije jest nedjeljni zakon, a to poglavlje prikazuje određena pitanja koja su izravno povezana s poviješću koja vodi do nedjeljnog zakona i slijedi nakon njega.

Razmatramo dvadeset i sedmo poglavlje, jer ono uspostavlja proročki okvir za dvadeset i osmo i dvadeset i deveto poglavlje. U tim ćemo poglavljima pronaći definiciju kasne kiše kao metodologije, što će nam omogućiti da razumijemo značenje polaganja četvrtoga i petoga poglavlja Daniela preko prvoga do trećega poglavlja Daniela. Nakon što Izaija u dvadeset i sedmom poglavlju utvrdi početak postupnoga kažnjavanja kraljevstva zmaja, bilježi da je u tom vremenskom razdoblju Božjem narodu zapovjedbano da „pjevajte joj“. Kome pjevati?

Odgovor na pitanje kome se treba pjevati nalazi se u naslovu pjesme, jer imaju pjevati o „vinogradu crvenoga vina, koji Gospod čuva“. Priča o vinogradu priča je o Božjem narodu, a Izaija je prvi put spominje u petom poglavlju.

Sada ću zapjevati svome preljubljenomu pjesmu o ljubljenoj svojem i o njegovu vinogradu. Moj preljubljeni ima vinograd na vrlo rodnome brežuljku. Ogradio ga je, uklonio iz njega kamenje, zasadio ga odabranom lozom, usred njega sagradio kulu i u njemu načinio i tijesak; i očekivao je da će donijeti grožđe, a on je donio divlje grožđe. A sada, stanovnici Jeruzalema i ljudi Judini, sudite, molim vas, između mene i mojega vinograda. Što se još moglo učiniti mojemu vinogradu, a da ja to nisam učinio u njemu? Zašto je, kad sam očekivao da donese

grožđe, donio divlje grožđe? I sada, hajde, kazat ću vam što ću učiniti svojem vinogradu: uklonit ću njegovu ogradu, i bit će opustošen; srušit ću njegov zid, i bit će pogažen. Opustošit ću ga: neće biti obrezivan ni okopavan, nego će u njemu izrasti drač i trnje; zapovjedit ću i oblacima da ne daju dažda na nj. Jer vinograd Jahve nad vojskama jest dom Izraelov, a ljudi Judini njegov mili nasad; i očekivao je pravdu, ali gle, tlačenje; pravednost, ali gle, vapaj. Izaija 5:1–5.

U povijesti krize nedjeljnog zakona, Božji narod treba pjevati pjesmu o vinogradu Božjem narodu, jer pjesma kaže: „A sada, stanovnici Jeruzalema i ljudi Judini, prosudite, molim vas, između mene i mogega vinograda.“ Pjesma o vinogradu jest pjesma koja označuje mimoilaženje jednoga prijašnjeg savezničkog naroda, dok Bog stupa u savez s onima za koje Petar kaže da „nekoć ne bijaste narod, a sada ste narod Božji“. Ona pokazuje da na vinograd nije pala kiša, te tako označuje djelo Ilije koji dolazi u tom vremenskom razdoblju i koji jedini može proizvesti kišu tijekom toga razdoblja. Znamo da je ta pjesma o mimoilaženju savezničkog naroda, jer je pjesmu o vinogradu Krist pjevao drevnom Izraelu u razdoblju kada je drevni Izrael bio mimoilažen, dok je Bog istodobno stupao u savez s duhovnim Izraelom.

Poslušajte drugu prispodobu: Bijaše neki domaćin koji zasadi vinograd, ogradi ga uokolo, iskopa u njemu tjesak, sagradi kulu, iznajmi ga vinogradarima i otputova u daleku zemlju. A kad se približilo vrijeme plodova, posla svoje slugе vinogradarima da prime njegove plodove. I vinogradari uhvatiše njegove slugе te jednoga istukoše, drugoga ubiše, a trećega kamenovaše. Opet posla druge slugе, više nego prvih, i njima učiniše isto tako. A naposljetku posla k njima svoga sina govoreći: Poštovat će moga sina. Ali kad vinogradari ugledaše sina, rekoše među sobom: Ovo je baštinik; hajde, ubijmo ga i prisvojimo njegovu baštinu. I uhvatiše ga, izbacili iz vinograda i ubiše. Kada dakle dođe gospodar vinograda, što će učiniti tim vinogradarima? Rekoše mu: Te će zlikovce zlom smrću pogubiti i svoj vinograd iznajmiti drugim vinogradarima, koji će mu davati plodove u njihovo vrijeme. Isus im reče: Zar nikada niste čitali u Pismima: Kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni kamen od ugla; to je od Gospodina i čudesno je u našim očima? Zato vam kažem: oduzet će se od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove. I tko god padne na taj kamen, razbit će se; a na koga god on padne, satrt će ga u prah. A kada su glavari svećenički i farizeji čuli njegove prispodobe, razumjeli su da govori o njima. Matej 21:33–45.

Kada je Isus otpjevao pjesmu o Božjem vinogradu drevnom Izraelu, oni su bili toliko uvučeni u logiku i snagu poruke da, kada je Isus upitao cjepidlake među Židovima što će gospodar vinograda učiniti onima koji ubiše Sina, nisu mogli a da ne dadu točan odgovor, rekavši: „Opako će pogubiti te zle ljude, a svoj će vinograd iznajmiti drugim vinogradarima, koji će mu davati plodove u njihovo vrijeme.”

Isus je zatim odmah dodao još jedan stih pjesmi, kada je pjevao o odbačenom kamenu, te je njihov odgovor povezao sa završnom kiticom kada je izjavio: „Zato vam kažem: oduzet će se od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove. I tko god padne na ovaj kamen, razbit će se; a na koga god on padne, satrt će ga u prah.” To „satrti ga u prah” odjekuje Izaijom dvadeset i sedam, čineći „sve kamenje žrtvenika kao vapnenačko kamenje koje se razbija u komade; lugovi i likovi neće opstati.” Oboje se odnosi na djelo obnove koje je proveo Jošija, koji

je predočavao one u posljednjim danima koji ponovno otkrivaju „sedam vremena”, što je kamen spoticanja koji satire one koji ga odbijaju smatrati dragocjenim.

U dan nedjeljnoga zakona, kako je prikazano u dvadeset i sedmom poglavlju Izaije, oni koji „nekada ne bijahu narod“ trebaju pjevati pjesmu o vinogradu Gospodnjem, o crvenome vinu. Ovi su članci često isticali da nema treće poruke bez prve i druge poruke. Nedjeljni zakon jest treća poruka, a dan nedjeljnoga zakona obuhvaća povijest prve i druge poruke. U dvadeset i sedmom poglavlju Izaije, nedjeljni zakon označuje razdoblje predstavljeno u prvom poglavlju Daniela, a zatim ponovno u poglavljima od prvoga do trećega Daniela. Proročki, dan nedjeljnoga zakona u dvadeset i sedmom poglavlju označuje povijest 11. rujna 2001., kada je prva poruka bila osnažena sve do uskoro dolazećega nedjeljnoga zakona.

Nastavit ćemo s razmatranjem pjesme koju otkupljeni trebaju objavljivati u vremenu koje prethodi trenutku kada će rimska bludnica početi pjevati svoju pjesmu, u sljedećem članku.

I pogledah, i gle, Jaganjac stajaše na gori Sionu, i s njime sto četrdeset i četiri tisuće, koji imaju ime Oca njegova napisano na svojim čelima. I začuh glas s neba, kao šum mnogih voda i kao glas jakoga groma; i čuh glas svirača koji svirahu na svojim harfama. I pjevahu kao novu pjesmu pred prijestoljem i pred četiri bića i starješinama; i nitko ne mogaše naučiti te pjesme osim onih sto četrdeset i četiri tisuće, koji su otkupljeni sa zemlje. To su oni koji se nisu onečistili sa ženama, jer su djevice. To su oni koji slijede Jaganjca kamo god on ide. Oni su otkupljeni između ljudi kao prvine Bogu i Jaganjcu. I u njihovim se ustima ne nađe prijevar, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim. Otkrivenje 14:1–5.